

Při výběru tématu pro svou diplomovou práci jsem se zaměřila na některé gramatické jevy v norštině, které mi jako nerodilá mluvčí dělají největší potíže. V procesu osvojování dalšího jazyka se nelze vyhnout srovnávání s jazykem mateřským, případně jiným cizím jazykem, který ovládáme na velmi dobré úrovni. Srovnávání vede zejména k vědomému i nevědomému napodobování a přenesení mluvnických struktur uložených v mysli do nového jazyka. Tímto způsobem si učení na jedné straně usnadníme v těch oblastech, kde analogie mezi konkrétními jazyky funguje, na druhé straně si však nikdy nemůžeme být jisti, že pravidla, jež si takto vytváříme, budou platit ve všech případech. Pak vznikají chyby typické pro mluvčí jednotlivých jazyků, například takzvané "cechismy" apod. Není však zřejmě možné se předchozí zkušenosti úplně "zbavit" a začít se učit nový jazyk bez ohledu na jakýkoli systém, který jsme si již sami vytvořili.

Na chyby, jež vznikají nesprávným uplatňováním známých gramatických struktur, narazíme na všech úrovních jazyka. Já jsem se nakonec rozhodla prozkoumat a popsat způsoby vyjadřování modalit, a to zejména užití lexikálních prostředků. Modalita se vyskytuje ve všech jazycích, s nimiž jsem měla možnost se alespoň letmo seznámit. Mezi jednotlivými jazyky pak můžeme vždy najít jak spoustu rozdílů a zcela ojedinělých jevů, tak mnohé podobné nebo přímo společné rysy. Podrobný rozbor některých prostředků vyjadřování modalit v norštině mi byl velkým přínosem k lepšímu porozumění jazyku, zejména při využívání příkladů z korpusu a jejich překlady do češtiny.